

ARKUSZE LITERACKIE 17

ARKUSZE LITERACKIE 17

Numer ten ukazał się dzięki pomocy finansowej
Miasta Stołecznego Warszawy

© Copyright by Stołeczne Centrum Edukacji Kulturalnej 2013

Zespół redakcyjny:

Wojciech Feliksiak

Marcin Krupowicz

Joanna Liberek

Gabryella Miłowska-Mołąg

Konstanty Pieńkosz

Opracowanie graficzne:

Dariusz Skwarcan

Patryk Świerlikowski

ISSN 1899-9883

nakład 500 egz.

Stołeczne Centrum Edukacji Kulturalnej

ul. Jezuicka 4, 00-281 Warszawa

tel. 22 831 53 93, fax: 831 33 35

E-mail: info@scek.pl, www.scek.pl

Konfrontacje Artystyczne Dzieci i Młodzieży 2013

Konkursy

Turniej Jednego Wiersza

Muzyka i Obraz

Kolorowe rytmy

Obraz Mojej Warszawy

Warszawska Starówka

prace nagrodzone i wyróżnione

Wstęp do Arkuszy Literackich 2013

*Czy pisać prozę, czy wiersze? –
Czy nic nie pisać...*

– ironicznie pytał publiczność Norwid w arcydziełku lirycznym „Marionetki”. Uczestnicy konkursów literackich organizowanych dwa razy w roku w Stołecznym Centrum Edukacji Kulturalnej w ramach Konfrontacji Artystycznych Dzieci i Młodzieży odpowiadają bez ironii: pisać wiersze. Jeśli bowiem przyjąć, że literatura jest (bywa?) sztuką, to poezja wydaje się sztuką szlachetniejszą. Proza może być pełnym kiczem, służyć taniej rozrywce, zaspokajać niewyszukane potrzeby. Napisać książkę – cóż to dziś za sztuka? Może to wykonać każdy, nawet osoba niepiśmienna czy słabo piśmienna: płaczący polityk, żona płaczącego polityka, celebrytka... I – wstyďte się zawodowi artyści, ludzie pióra i komputera – przebijcie was liczbą recenzji, nakładem, popularnością. Te wszystkie książki łączy forma – pisane prozą.

Ale poezja z szlachetniejszych rodzi się pobudek i inne struny duszy potrąca. Jakoś trudno ją sobie kojarzyć z kiczem, z żenadą wyznań, z rozrywką, popkulturą. Nawet jeżeli używa prymitywnych narzędzi, jeżeli pożyczka sobie języka, jaki atakuje nasze wysubtelnione gusta, to wszakże nie po to, by sprzyjać przeciętności, banalności i bylejakości. Raczej, by bronić się przed rozpadem, kryzysem, dekonstrukcją. Używa po trosze języka wroga. Trudno sobie ją wyobrazić w roli sprzymierzeńca kiczu językowego barbarzyństwa, tandetnej rozrywki. Ona zawsze sytuuje się wyżej. Znacznie powyżej.

Wiersze pisze się z głębokiej potrzeby. Te potrzeby stwarza przeczytana poezja, czyli lektura innych. Ale tę potrzebę budują: świat, rzeczywistość, życie. Wiersze naszych młodych poetów rodzą się zarówno z lektury, jak i z potrzeby serca, z próby odpowiedzi na dotykanie rzeczywistości. Czy pisać wiersze? Tak, pisać wiersze. I czytać wiersze.

Konstanty Pieńkosz

Rozplatanie warkocza

Rozpleść można tęczę
Rozpleść można warkocz

Zanurz palce w strugach włosów –
czujesz, jak miękko płyną pod ich dotykiem?
Błysk fioletowy
fiołek nim z życiem się rozstał
oddech we włosach zostawił...
Granat głębin
niejeden w odmętach utonął...
Błękit pod dłonią prześlizgnął
dziewczęce marzenia srebrzyste
Kocich oczu jadeit
w smudze włosów rozgorzał i przepadł

Coraz prędzej i prędzej
pasma śmigają w twych palcach
plączą w żywych splotach
słodkie jak miód, złote jak kaczeńce
język ognia, kwiat pomarańczy
deszcz rubinowy –

Spadły.
Rozsypały łagodnie na plecach
miedziany pióropusz
smuga światła

Rozplotłeś warkocz.
Rozplotłeś tęczę.

Kto wplótł ją we włosy?

Beata Chromińska
XV Liceum Ogólnokształcące
im. Narcyzy Żmichowskiej w Warszawie
I nagroda – Wiosna 2013

Zielenieje się Morze

Polszczyzny słów dotknięta,
Ciemna, niezrozumiała Materia.
Roślinami przejęta;
Wzrostami niezubożana,
Zwrotami rozwydrzona.
Zawždy od niechcenia –
Sztorm przybiera.
Wielka, rozjątrzona Materia.
Zielone, bogate przestworze,
Zielenieje się Morze.

Słychać krzyk wody;
Głęboki – i głębią wysoki.
Rybak swej sieci nie cofa,
Słucha swej zmorzałej małżonki – Polszczyzny.
Unosi się na wodzie i skacze,
Fale niezmorzone opiewają ją pieśnią srogą,
A woda przelewa się do łodzi.
Zielone, bogate przestworze,
Zielenieje się Morze.

Gdy słów od groma ucieka,
Znów do swej głębi przestworza,
Siedzi rybak i liczy
Swe morskie słowa.
Sandacz ogromny, a meduz bez liku –
Mackami oplątują, zaciskają ramiona.
Woła do niego
Zielone, bogate przestworze,
Zielenieje się Morze.

Spokojne spokojnie falami obiega.
Falami skacze, huśta i czeka.
Bo zachód słońca się zbliża,
A rozmarzona Pani,
Żona rybaka,
Mówi cicho, śpiewa śpiewnym śpiewem.
Słowa jej ciche, łagodne.
Z wyrozumiałością głaszczce mewy i słowa.
Nie dojrzysz jej uśmiechu,
Nie dostrzeżesz rozchylonych warg.
Bo twarz jej jest czysta, jaśniej w ciemności.
Ciemna przeszłość na niej spoczywa, a ból ją rozjątrza.
Za wiele, za wiele w niej głębi,

By rybak mógł powiedzieć: „Oto moja Żona”
Ciche było jej stworzenie,
Dawne, dawniejsze a bliskie.
Cenne w swym wyrazie.
Zielone, bogate przestworze,
Zielenieje się Morze.

wiersz inspirowany tekstem Juliana Tuwima pt. „Zieleń”

Weronika Sendys

Spółeczne Gimnazjum nr 14

Spółecznego Towarzystwa Oświatowego w Warszawie

II nagroda – Wiosna 2013

Bilet

Czy posiadasz bilety, młodzieńcze?
Bilet w jedną stronę przechowaj
Nie zwracaj
Nie odwracaj się
Płyn, leć, wznies się ponad chmury
Otwórz wrota nieznanne
Znasz drogę, młodzieńcze?
Górą czy dołem?
Pod ziemią...
Pod ziemią młodzieńcze

Daniel Skrzypczak

*Technikum Ekonomiczne nr 5
w Warszawie
III nagroda – Wiosna 2013*

Spacer

Idę
na spacer.
Krok
za krokiem.
Oddech
za oddechem.
Niebo.
Idę.

Rafał Miszczak

*Gimnazjum nr 73
im. Jerzego Huberta Wagnera w Warszawie
Wyróżnienie – Wiosna 2013*

Wiosna

Zobacz,
Jak słońce
Wychyla się
Zza bloków.
Trawy jeszcze nie ma
Ale tak jakby
Już wychodzi
Po tej długiej
Mrożącej krew w żyłach
Zimie.

Spójrz,
Jak ptaki
Śpiewają na drzewach
Które są jeszcze gołe
Ale tak jakby
Wyłaniają się już liście.
Kwiaty wysuwają się
Zza horyzontu.
Z ziemi jeszcze niedawno
Pokrytej pierzyną śniegu.

Patrz!
Ludzie uśmiechają się
Bez powodu.
Koty zaczynają wariować
Na wiosnę.

Julia Czerniakow

Spoleczne Gimnazjum nr 14

Spolecznego Towarzystwa Oświatowego w Warszawie

Finat – Wiosna 2013

Tam, gdzie mnie nie ma

dotknęłam twarzy
– na pozór twoja –
powiedziało lustro
– zdejmij –
zachęciły ręce

maska opadła
zaśmiało się
lustro
odeszły ręce

– Gdzie jesteś –
pytają oczy

– Nie wiem –
szepczą usta

są odpowiedzi
bez pytań

Natalia Gordon

XXXVII Liceum Ogólnokształcące

im. Jarosława Dąbrowskiego w Warszawie

Finat – Wiosna 2013

Horyzonty

dziś odkryłam nowe horyzonty złości

dolina to ogromna, przestrzenna, szeroka
rozgrzana albo rozeźlona
wręcz do czerwoności
nigdy nie było tu żadnego wiatru
ani śniegu,
może tylko trochę słońcy
ale trochę tylko z ludzkich łez

trafiłam tam dziś i krzyczę wniebogłosy
o wszystkim smutku, o całej wściekłości
i nigdy nie widziałam w sobie
tyle nienawiści
która nagle, prawie
bez pozwolenia

utlenia się

poddałam się więc egzaltacji
czytając zapiski dawnej świadomości

zamknęłam oczy

zniknęły nowe, jak i stare

horyzonty mojej własnej słabości

Agata Jabłońska

*CXIX Liceum Ogólnokształcące
im. Jacka Kuronia w Warszawie
Finał – Wiosna 2013*

Spójrz w niebo

Płonące oczy
patrzyły na mnie z ciemności
Płonące dłonie
dotykały ciała
Płonące usta
zaciągały się każdym kolejnym oddechem

Otulona peleryną
błądziłam między niszą
a czarnym grobowcem

Z zazdrości
pożółkła trawa jesienią
Z radości
spłonął las nad czerwono czarną ziemią

Nogi odleciały
zostałam sama
na brunatnym piasku
Owinięta zakrapianym świtem
patrzyłam
jak płonie niebo

Marta Lenart

Gimnazjum nr 49

im. Stefana Starzyńskiego w Warszawie

Final – Wiosna 2013

Duchowa prostytutka

Jestem gotowa
Na sto lat samotności,
Na susze
bezduszne
Wyszeptane myślami

Jestem gotowa
Na miłość w czasach zarazy,
Wśród opętanych
niedoczekaniem
Nieskalaną marzeniami

Jestem gotowa
Na trzecią rezygnację,
W noc bladą
dzień ciemny
Ociekającą pragnieniem

Jestem gotowa... na inne demony

Jestem gotowa... być w niebie

Anna Rusinowska

XI Liceum Ogólnokształcące

im. Mikołaja Reja w Warszawie

Finiał – Wiosna 2013

***

Zrywajmy kasztany
z kasztanowców.
Odciażajmy ociężałe
konary.
Zużyte bukiety
suchych liści
układajmy ułożone
stertami.
Nie kopmy korzeni
po goleniach.
Nie zaglądamy do dziupli,
zastawek,
nie żywmy się żywicą;
osoczem
za życia dla życia
zebranych.

Zuzanna Sadowska

*XI Liceum Ogólnokształcące
im. Mikołaja Reja w Warszawie
Finał – Wiosna 2013*

Wiersz o (bez)czasie

Nie ma głębokości
ani szerokości
Nie może się skurczyć
ani wydłużyć

Jest tłem
przez ludzkość określony
wskazówkami które przesuwają się na tarczy
cyframi które się zmieniają
datami które mijają bezpowrotnie

Brak czasu na pewne sprawy
bo przeznaczamy je na inne
zmuszeni albo z wyboru

Walczą o nasz czas
każdy chce go wydrzeć
Globalny problem
niesklasyfikowany
jako choroba cywilizacyjna
Lekarze może wiedzą
nie mają lekarstwa
więc zaliczają to do normalności

Brak czasu – choroba
może wywołana umyślnie

Zuzanna Sitkiewicz

Technikum Księgarskie

im. Stefana Żeromskiego w Warszawie

Finat – Wiosna 2013

Prometeusz wersja kobieca

Cebula doprowadziła mnie do płaczu
Cebula nie doprowadziła mnie do płaczu
To płacz doprowadził mnie do cebuli
Lepszy nóż na cebuli od noża na nadgarstku
Dziś na obiad znów wątróbka

Pamela Szydłowska

IX Liceum Ogólnokształcące

im. Klementyny Hoffmanowej w Warszawie

Finat – Wiosna 2013

Do kredensu

Po co pisać składne wersy, które znikną gdzieś w szufladzie,
Górnolotne, przemyślane lecz zamknięte w jej nieładzie.
Po co zwoje w mózgu kręte chceć zawijać jeszcze bardziej,
Chcąc przedstawić swoje myśli, może z serca, trochę hardziej.
Pewnie to, co dziś napiszę, nigdy nikt już nie przeczyta,
Może jeszcze dwa stworzenia: pająk, kornik – cała świta.
Więc się sama zastanawiam, czy pisanie do kredensu,
Jest mym zmarnowanym czasem, czy też tylko jest bez sensu?
Chciałabym napisać esej przeczytany na apelu,
Widzieć twarze mych przyjaciół, których w szkole mam niewielu.
Lecz niestety dwa owady będą niemyim świadkiem tego,
Że Wam mogłam coś przekazać, może nawet coś ważnego...

Paulina Wiśniewska

XCIX Liceum Ogólnokształcące z Oddziałami Dwujęzycznymi

im. Zbigniewa Herberta w Warszawie

Finat – Wiosna 2013

Tryptyk Kafki

I Drzwi Kafki

nie znoszę
tych zatraskujących się drzwi
po dwu stronach pokoju

boję się
mlecznego szkła
w oczach

przeraża mnie
porażka Napoleona
w zimnej Moskwie

patrzę oczami owada
przez mikroskop

w rzeczywistości nie jestem taki niesamowity
pięknie się dla tego świata wystroiłeś

II Pogoda Kafki

ciemno
zimno
szaro
i o godzinę za późno.

kłamstwo czyni się zasadą świata
okno nadal jest zasłonięte
nonsens domaga się sensu
łowisz ryby pośród bezrybia wanny

to naprawdę może przyprawić o rozpacz

III Most Kafki

gdy wiesz nad przepaścią
rozdrapując beton
spoglądasz w dół
a przepaść spogląda
w ciebie

Ewa Potępa

*II Liceum Ogólnokształcące
im. Stefana Batorego w Warszawie
I nagroda – Jesień 2013*

Nie lubię, ale kocham

Nie lubię tu być
nie lubię podłości śmiertelnych
tubylców wszechświata.
Nie lubię siebie samej
niczym nie wyróżniona
przedzieram się
przegryzam
sączę się
Nieludzko rozpycham i krzyczę
W białej sukni
– tak mnie umyśliłeś
czołgam się po ziemi.
Ale też nie lubię brudnych szyb w moich oknach
I nie lubię pośpiechu
nie lubię mówić
nie lubię uczuć mieć
i nie mieć.
Ale kocham
miłuję narkotyki
Jak mnie tylko chwytasz
dziko tylko pożądasz
nigdy tylko nie wypuszczasz
nigdy tylko nie prosisz.
Wydierasz co twoje
mnie, moją, mi
zabierasz.
Drzesz
łamiesz
tniesz
palisz
bez słowa o miłości,
ale to kocham.

Izabela Huczevska

*LXIV Liceum Ogólnokształcące
im. Stanisława Ignacego Witkiewicza w Warszawie
II nagroda – Jesień 2013*

Czerwone tramwaje

Te stare antyczne warszawskie
co szarżowały na torach przez centrum stolicy
rozwijały przed pasażerami wielkomięskie krajobrazy
Powozy zabierały marzycieli na krańce świata
Kolorowa Warszawa żyła szkarłatem
płynącym przez tętnice miasta

Czerwone tramwaje pamiętają
przelaną krew niewinnych w bezsensie wojny
tego dnia lamentują za skazańców
to był ich ostatni kurs

Oddały się w obronie łkających dzieci
rozebrane część po części na barykadę
Otuliły rozgrzanym metalem
zmarłych odchodzących w ukojenie snu

Dziś znów płynie szkarłat przez tętnice miasta
lecz ten już nie pamięta

Wiersz inspirowany „Pamiętnikiem z powstania warszawskiego” Mirona Białoszewskiego

Zuzanna Sitkiewicz

Technikum Księgarskie

im. Stefana Żeromskiego w Warszawie

III nagroda – Jesień 2013

Non omnis moriar

Wybudowałam pomnik trwalszy niżli z gipsu
spękana głowa z odrąbanym nosem
stacza się i miażdży
nieumarłe kości
kręgi
żebra
chrząstki
ości

Nie wszystek umrę!
zostanie po mnie
pusta płyta nagrobna
za moje zeżłomowane imię i nazwisko
będzie na wódkę
prawie

Zuzanna Sadowska

*XI Liceum Ogólnokształcące
im. Mikołaja Reja w Warszawie
Wyróżnienie – Jesień 2013*

Była sobie dziewczyna

nie można powiedzieć, że żyła
ona istniała
niezrozumiana
cierpiąca
sama...
a świat nie chciał jej zrozumieć
więc blizny były głębsze

i nikt nie zauważył
nie chciał zauważyć
więc blizny były głębsze

i miała piękny uśmiech
fałszywy uśmiech
namalowany uśmiech
ale wszyscy w niego wierzyli
więc blizny były głębsze

i wszyscy myśleli, że jest szczęśliwa
że jest idealna
że jest kochana
więc bliźni były głębsze

i dusiła się na tym świecie
i to powietrze nie było dla niej
więc bliźni były głębsze

i miała mnóstwo przyjaciół
którzy sami tak siebie nazywali
i tak naprawdę była sama
w tysięcznym tłumie
więc bliźni były głębsze

i miała miliony ludzi
którzy mówili, że im zależy
ale nie domyślili się
że bliźni były głębsze

i nadszedł taki czas
że spojrzała z odrazą w lustro
spojrzała na swoje artystyczne dzieło
na ciało ozdobione milionem krwawych pręg
i nie mogła już kontynuować
nie zasługiwała na takie ozdoby
nie wytrzymała z samą sobą

i bliźni były jeszcze głębsze...

Zofia Kowalczyk

Spoleczne Gimnazjum nr 14

Spolecznego Towarzystwa Oświatowego w Warszawie

Wyróżnienie – Jesień 2013

Wieżowiec samobójców

Pod torsem wysokiego budynku
gdzieś pośród polipów pęczniejącej wrzawy
Zakrzyknie nagle kobieta
Przez ramię obejrzy się dziecko
Zbystrzeją weterani pokątnego wstydu

I kiedy zgrzytnie wyrwa w powietrzu
Która wystrzeliła jak słup przerażonej rtęci
On wstąpi w portal czarnych wrót motyli
W niewidzialne drzwi rysowane na ziemi
skrzydłem podniosłej chwili

Kiedy labiryntami kostki brukowej zleje się krew
Wyplynie ustami ostatni
jeszcze w głowie nieukształtowany sen

Zapętli się nad nim zgraja wilków
Zmarszczą się akordeony zamyślonych twarzy

Pod pionem najwyższego budynku gdzieś pośród wrzawy
Niejeden już milczał niejeden już słuchał Warszawy

Kacper Tomczuk

*XXV Społeczne Liceum Ogólnokształcące
im. Marzenny Okońskiej w Warszawie
Wyróżnienie – Jesień 2013*

Gabriela Prokop,
XXXVII Liceum Ogólnokształcące im. Tadeusza Czackiego w Warszawie

Tomasz Osuch,
Gimnazjum nr 114 w Warszawie

Wiktoria Bała,
Szkoła Podstawowa nr 94 im. I Marszałka Polski Józefa Piłsudskiego w Warszawie

Renata Jankowska,
Szkoła Podstawowa nr 94 im. I Marszałka Polski Józefa Piłsudskiego w Warszawie

Helena Szelachowska,
Zespół Wolskich Placówek Edukacji Kulturalnej w Warszawie

Zuzanna Uszyńska,
Zespół Wolskich Placówek Edukacji Kulturalnej w Warszawie

Aleksandra Górská,
Gimnazjum z Oddziałami Dwujęzycznymi nr 18 im. Jana Ignacego Paderewskiego
w Warszawie

Allen Wołowski,
III Ogród Jordanowski w Warszawie

Bartłomiej Kulpa,
Zespół Państwowych Szkół Plastycznych im. Wojciecha Gersona w Warszawie

Emilia Mariańska,
LXXV Liceum Ogólnokształcące im. Jana III Sobieskiego w Warszawie

Gabriela Prokop,
XXVII Liceum Ogólnokształcące im. Tadeusza Czackiego w Warszawie

Joanna Legoda,
CIV Liceum Ogólnokształcące dla Dorosłych
w Warszawie

Ignacy Stachera,
Młodzieżowy Dom Kultury Mokotów
w Warszawie

Szymon Sobieraj,
Szkoła Podstawowa nr 94 im. I Marszałka Polski Józefa Piłsudskiego
w Warszawie

Adrianna Rudzińska,
Gimnazjum nr 114 w Warszawie

Justyna Wolf,
LXXV Liceum Ogólnokształcące im. Jana III
Sobieskiego w Warszawie

Ernest Mądrzycki,
Zespół Szkół nr 31 im. Jana Kilińskiego w Warszawie

Adrianna Rudzińska,
Gimnazjum nr 114 w Warszawie (2)

Ewa Baranowska,
Specjalny Ośrodek Szkolno-Wychowawczy
dla Dzieci Słabosłyszących nr 15
im. Ottona Lipkowskiego w Warszawie

Zegarmistrz

Stanęły wskazówki na baczność,
Na cyferblacie, na czwartej.
Wie każdy, że kłamie tabliczka
Na drzwiach z napisanym: otwarte.

Przy świetle łojowej świecy
Zasnął staruszek nad blatem,
Na którym wskazówki, łańcuszki,
Żeliwne koła zębate.

A w koło cisza i zegar
Żaden nawet nie tyknie,
Bo jeszcze się zbudzi staruszek,
Założy palto, zniknie.

Przerdzewiał już szyld oraz dzwonek,
Zastygły zawiasy przy drzwiach.
Staruszek uśmiecha się lekko,
Naprawia zegary w snach.

Jan Czyżewski

*XXVII Liceum Ogólnokształcące
im. Tadeusza Czackiego w Warszawie
Finał – Jesień 2013*

Plakat w mieście: Linoskoczkowie.

Plakat w mieście, duży afisz, czcionka granatowa:
Linoskoczkowie.

Zbiega się tłum, jak na igrzyska
Ludzie zapominają oddychać
Tylko otwierają oczy szerzej
Jakby chcieli ich pochłonąć.

Na każdym lśniący trykot i lśniące od potu plecy
A pod stopami świat
To bogowie?
Nie. Oni tylko chodzą po linie.
Nie rodzą się z tym, chociaż kto wie.
Może budzą się pewnego dnia i potrafią?
Skradają się najpierw, jak koty, potem biegną szybciotko
Tak, że ją tylko smagają bosymi stopami
Między stopami wiatr
Za uszami chmury

Linoskoczkowie z przydrożnej kompanii
Pijanej powietrzem i tańcem
Muszą żyć krótko i kolorowo
Znają tylko jedną miłość
Jest piękna, spóźniona, gorąca od łez
Zazwyczaj zostaje w pewnym mieście na obrzeżach wszechświata
I gorzknije w samotności z nadzieją przez ramię przewieszoną
Że jeszcze zobaczy kiedyś kolorowe plakaty:
Linoskoczkowie są w mieście.
Podsłuchują z radości i już widzi, jak idzie na występ
Krok za krokiem
Nie można się spieszyć, kiedy się tyle czekało.

Linoskoczek w tym czasie błąka się po świecie
I coraz częściej chwije, skacze za wysoko
Po linie tańczy z ciotką śmiercią
Ludzie szepczą do siebie: głupie takie życie –
Lina cienka
Mięśnie zadrzą
Wiatr pocałuje w plecy
I niczego już nie będzie, parę kości i żadnego epilogu

Piękne to – czuć przez chwilę los we własnych rękach, jak nie ciąży
Ale przecież nikt nie zostanie linoskoczkciem...
To przydrożne obdartusy, co tchórzą przed prawdziwym życiem
Bez szans na normalność.

Za co kupią dom, samochód, beżową sofę – model „Anastazja”?
Z pijanej przydrożnej kompanii
Za długo patrzyli w słońce
Jak Ikar, lecieli za blisko

I jest u nas nowy afisz w mieście, przy nim chłopczyk, lat na oko dziesięć:
Rekrutacja. Linoskoczkowie.

Anna Boros

XXVII Liceum Ogólnokształcące

im. Tadeusza Czackiego w Warszawie

Finat – Jesień 2013

Żyjemy

Żyjemy po to, by umrzeć.
Bo czym by było życie bez śmierci?
Byłoby życiem wiecznym, nudnym,
Bez straty, bez łez.
Życiem w zastoju, w tłumie.
Więc śmierć jest potrzebna,
Żeby się rozwijać,
By nie stać w miejscu,
By dążyć do celu,
By dopisać swój własny wers,
A w końcu umrzeć.
I odejść do znajomych,
Do rodziny, do przyjaciół,
I zacząć wszystko od nowa.

Wiersz inspirowany książką pt. „Stowarzyszenie umarłych poetów”

Maksymilian Deutsch

Spółeczne Gimnazjum nr 14

Spółecznego Towarzystwa Oświatowego w Warszawie

Finał – Jesień 2013

Poczwaraki

Jeden chromosom więcej
To cud, a nie plaga
To indywidualność
Szczęście
Chodząca radość i kreatywność
Własny świat.

Ci, którzy się ich boją
Mają obawy przed nieznanym
Ci, którzy nie akceptują
Żyją w jednym schemacie
Gdzie nie ma miejsca na oryginalność.

Poczwaraki o pięknej duszy
Pełne niespodzianek
Wielkiej wrażliwości
Niech żałuje ten, kto nie spotkał
Nierozumiane
Doświadczające krzywd i cierpienia
Ze strony prostych ludzi
Wołają, lecz nikt nie słucha
Patrzają, lecz każdy odwraca wzrok
Śmieją się, lecz ktoś patrzy pogardliwie
Odwracają się, ktoś zaczyna szeptać
Szept jeden, drugi, trzeci.

Robi się szum
Masa nieznanych głosów, szeptów
Krzywdzących słów
Gdyby poczwarki rozumiały je
Tak samo jak rozumiemy je my
Nie byłyby szczęśliwe...
Poczwaraki o motylej duszy.

Zuzanna Doherty

Spółeczne Gimnazjum nr 14

Spółecznego Towarzystwa Oświatowego w Warszawie

Final – Jesień 2013

Klamka

Guz w mózgu
Rak w piersi
Jesteś
Dołek w policzku
Motyl w brzuchu
Leżysz skała
Kamienne serce umarła
Przeżarta przez larwy
Pęcznieją kokony
Niechciana ziarnista tkanka
Z flaków utkana
Dyndaś na skraju życia
Gotowa uschnąć rozwinąć skrzydła
Spadają ostatnie włosy

Agata Grabowska

*IV Liceum Ogólnokształcące
im. Adama Mickiewicza w Warszawie
Finał – Jesień 2013*

Papieros

Zdarza się, że ktoś pali namiętnie i mocno
ale wtedy szybko gaśnie,
inni natomiast, palą poukładanie i metodycznie
wtedy trwa to dłużej ale i bez smaku.
Cała masa robi to tak, jak wszyscy inni
zlewają się wtedy w szary dym.
Są idealiści stojący samotnie
i kobiety wszystkim podpalające.
Bywają tacy, którzy gaszą w połowie
ale o nich żal mówić.
Ci którzy wciąż się krztuszą
muszą się dostosować ,inaczej nie ma ratunku.
Matki chroniące swoje dzieci przed smogiem
choć wiedzą, że każdy musi wypalić swoje.
Starczy starający się podtrzymać ogień
i zakochani, zachłyśnięci żarem.

Ostatecznie wszyscy rozumieją
– nie masz wyboru, trucizna została rozdana.
Czasem Bóg, czasem los trzyma paczkę.
Epikur powie: ciesz się każdą chmurą
Stoik: Tylko z umiarem!
A ty pal jak chcesz!
Kogo obchodzi twój papieros?!

Olena Hołubowska

IX Liceum Ogólnokształcące

im. Klementyny Hoffmanowej w Warszawie

Finat – Jesień 2013

Ikar XXI

Dziurawię sobie kości

Sztuk: 206

Wbijam w nie połamane słomki i wciągam

Tkanka po tkance

Psuję stałą temperaturę ciała

36,6 zamienić na 39,5

Wrzucam rozpalony carboneum przez dziurkę w nosie

Kawałek po kawałku

Pozbywam się zębów

Sztuk: 32

Topię je w syropie wylewającym się z ust

Kropla po kropli

Redukuję narządy rodne

(prawy ovarium i tuba uterina)

Nawijam na plastikowy widelec

Skrawek po skrawku

Chcę wznosić się nad Kimberley

Zdobywać Mount Everest

K2 i K12

Doczepiam skrzydła

Joanna Keler

LXXXIII Liceum Ogólnokształcące

im. Emiliana Konopczyńskiego w Warszawie

Finat – Jesień 2013

Egipskie ciemności

Egipskie ciemności zapanowały nad powietrzem,
zapanowały nad ziemią,
zapanowały nad wodą.

W egipskich ciemnościach
zimne światło pochodni
odkrywa tajemne zakamarki Egiptu.

W egipskich ciemnościach mrok,
wokół egipskich ciemności dzień,
gdy promień słońca poda Ci dłoń.

Wiedz, że to ręka boga Ra.
Ten promień da Ci nadzieję.
Rozproszy smutek, żal, lęk.

Tomira Magnagi

Gimnazjum nr 49

im. Stefana Starzyńskiego w Warszawie

Finał – Jesień 2013

Odkochiwanie

Motylki w brzuchu
dość dawno przepadły.
Między żołądkiem
a dwunastnicą –
zeżarł je kwas solny.
Publikuje więc wszystkim
uśmiech numer sześć.
Taki sztuczny,
w lewo wykrzywiony.
Późno już, żeby ożywić
rząd owadów.
Wypływam niegrzecznie
kolorowe skrzydełka
na trawnik.
Publicznie gorszę dzieci
i obrzydzam spacer
eleganckim paniom.
Mam cierpko w ustach
i spieszę się teraz,
by popić szklanką
wody.
Muszę z uczuć
wypłukać wnętrze.

Paulina Murzyn

*LXXXIII Liceum Ogólnokształcące
im. Emiliana Konopczyńskiego w Warszawie
Finał – Jesień 2013*

Strącony

Z niebios spadł anioł na ziemię.
Pędził jak jasna gwiazda, uderzając w asfalt.
Nie potamał skrzydeł.
Cisza nastała wśród obecnych.
Śmiertelna cisza, którą przerwał jęk boskiego stworzenia.
Zlecieli się jak sępy do padliny.
Zaczęli wyrywać pióra, skrzydła, włosy...
Zjedli anioła...
Jasną gwiazdę z nieba...
Rozeszli się każdy w swoją stronę.
Nic nie zostało, tylko odbijający się echem ból.

Kludia Pełka

Gimnazjum nr 73

im. Jerzego Huberta Wagnera w Warszawie

Finat – Jesień 2013

Jesień Wertera

Gonitwa
myśli
krążących gdzieś
na niewidzialnej powierzchni.
Taka transcendencja,
ale bardzo trwale obecna.
Kartezjusz rzekłby, że
jedyna, sensowna i wieczna.
Więcej!
przeradzająca się w rzeczywistość, przyczyna ostateczna.

Kałuże ochładzają tę ucieczkę zachłanną,
parasole i ich cienie rzucają błędne spojrzenie.
Liście lecą
i zdziwienie wywołuje u nich
ludzkie poruszenie
stałe gdzieś dążenie,
bezsensowne krążenie,
namiętne pragnienie
złota,
które światem silnie miota,
a przecież jest na wysokości śmiertelnika oka
wyciągnięcie dłoni, skinienie palca
czekające na uniesienie duszy
i ciche westchnienie.

Jesień nie widoczna,
choć obdarowująca każdego za darmo i bez końca.
Pęd ciał zaślepionych
ze wzrokiem ukierunkowanym jednostronnie
zrzucające złoto z koron.
Idzie zima,
Wertera już nie ma.

Katarzyna Szolucha

*XV Liceum Ogólnokształcące
im. Narcyzy Żmichowskiej w Warszawie
Finał – Jesień 2013*

Głuchy

Los jest głuchy

pozostawił buty stare
zegarek zepsuty
rozstrojoną gitarę
stare płyty oraz zdjęcia
chusteczki wypełnione łzami

Tylko serce
osamotnione nadal żyje
wygląda przez okno wciąż bije
ciągle czeka
wspomina

Bo jesteś tak blisko a tak daleko

Andrzej Tietz

XXVII Liceum Ogólnokształcące

im. Tadeusza Czackiego w Warszawie

Final – Jesień 2013

Abecadło

A gdyby to zmienić?
Być kimś innym,
Cel swój zmienić.
Dobrze być zimnym.
Ergo Cogito sum
Flet czarodziejski pokręcił.
Ghandi usłyszał szum,
Hamak się skręcił.
Igła przekuła palec,
Jak z procy wystrzelił.
Kot rozsmarował smalec.
Leń poślizgnął się, gdy krwawił.
Moment przerażenia
Nakłonił go do zmiany.
Oko jest pełne widzenia,
Palec wymaga wymiany.
Rentgen wykazał złamanie.
Srogo zapłaci.
Trwoga ogarnia rozumowanie.
Ukląkł, zapalił.
Wir zdarzeń go zmienił.
Zaklął, zabrał, zalał, zabił.

Marcin Zawiślak

*LXXV Liceum Ogólnokształcące
im. Jana III Sobieskiego w Warszawie
Finał – Jesień 2013*

Polska

Tysiące rozdziałów.
Na kartkach krew i łzy.
Zdania zbyt szybko napisane
Przez śmierć.
Potem długo, długo nic...
Niezapisane wersy,
Bolesna cisza.
123 strony.
Nareszcie słowo –
Niepodległość.

Maria Zelińska

*XLVI Liceum Ogólnokształcące
im. Stefana Czarneckiego w Warszawie
Finał – Jesień 2013*

Spis treści:

Od redakcji	2
Beata Chromińska, Rozplatanie warkocza	3
Weronika Sendys, Zielenieje się Morze	4
Daniel Skrzypczak, Bilet	6
Rafał Miszczak, Spacer	6
Julia Czerniakow, Wiosna	7
Natalia Gordon, Tam, gdzie mnie nie ma	8
Agata Jabłońska, Horyzonty	9
Marta Lenart, Spójrz w niebo	10
Anna Rusinowska, Duchowa prostytutka	11
Zuzanna Sadowska, [Zrywajmy kasztany]	12
Zuzanna Sitkiewicz, Wiersz o (bez)czasie	13
Pamela Szydłowska, Prometeusz wersja kobieca	14
Paulina Wiśniewska, Do kredensu	14
Ewa Potępa, Tryptyk Kafki	15
Izabela Huczewska, Nie lubię, ale kocham	16
Zuzanna Sitkiewicz, Czerwone tramwaje	17
Zuzanna Sadowska, Non omnis moria	18
Zofia Kowalczyk, Była sobie dziewczyna	18
Kacper Tomczuk, Wieżowiec samobójców	20
Nagrodzone i wyróżnione prace plastyczne	21-28
Jan Czyżewski, Zegarmistrz	29
Anna Boros, Plakat w mieście: Linoskoczkowie.	30
Maksymilian Deutsch, Żyjemy	32
Zuzanna Doherty, Poczwarki	33
Agata Grabowska, Klamka	34
Olena Hołubowska, Papieros	35
Joanna Keler, Ikar XXI	36
Tomira Magnagi, Egipskie ciemności	37
Paulina Murzyn, Odkochiwanie	38
Klaudia Pełka, Strącony	39
Katarzyna Szołucha, Jesień Wertera	40
Andrzej Tietz, Głuchy	41
Marcin Zawiślak, Abecadło	42
Maria Zielińska, Polska	43

Inytucja
Edukacyjna
m.st. Warszawy

